

žadáno. Při řešení otázky, zda byla sporná věc napadeným rozsudkem soudu druhé stolice po stránce právní správně posouzena, jsou rozhodná jako podklad jen skutková zjištění soudů nižších stolic, v souzeném případě zvláště zjištění, že se vybídnutí k dodání dalšího množství šterku stalo jen cestmistrem Vladimírem K-em nebo referentem Františkem H-em, aniž došlo k příslušnému usnesení okresního zastupitelstva a ke schválení potřebné úhrady. Jest proto použití ustanovení § 867 obč. zák., dále ustanovení § 89 odst. (3) zák. ze dne 14. července 1927, čís. 125 sb. z. a n., soudy nižších stolic na tento případ plně opodstatněno a poukazuje se dovolatel na správné důvody napadeného rozsudku, vyhovující ostatně zásadám vytýčeným v rozhodnutí nejvyššího soudu č. 7867 sb. n. s. a nejsou dovolací vývody s to, na tom něco změnit.

Čís. 11560.

O nároku toho, komu obec v Čechách zabrala pozemek na ulici, proti obci o náhradu za pozemek, nelze jednat pořadem práva, jde-li ve sporu o to, zda jde o bezplatné či úplatné odstoupení pozemku ke komunikačním účelům.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1932, Rv I 1984/30.)

Žalobkyně domáhala se na žalované obci v Čechách náhrady za pozemek, jež obec zabrala na ulici. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

V souzeném případě domáhá se žalobkyně na žalované obci náhrady za pozemek, který obec zabrala na ulici. Žalobkyně tvrdí, že nebyla povinna, ježto prý nejde u ní o parcelaci na stavební místa, pozemek bez úplaty obci postoupiti a že jí proto zažalovaná náhrada náleží, žalovaná obec naproti tomu uvádí, že žalobkyně prováděla stavební parcelaci a že tudíž pozemek náleží obci bez náhrady (§ 22 stavebního řádu). Jde tudíž ve sporu o otázku, zda jest tu případ bezplatného, či úplatného odstoupení pozemku ke komunikačním účelům (§ 22 a násl. stav. řádu). Otázku tuto nejsou však povolány řešiti řádné soudy, nýbrž otázka ta vyhražena jest úřadům správním (§ 25 stav. ř.). Tyto úřady stanoví také případnou náhradu. Bylo tudíž jednáno a rozhodnuto v nižších stolicích o nároku, který na pořad práva nepatří, a jsou rozsudky nižších soudů jakož i řízení jim předcházející po rozumu § 477 čís. 6 a 503 čís. 1 c. ř. s. zmatečné a bylo se proto k dovolání usnésti, jak se stalo (§§ 478, 513 c. ř. s.). Na věci nic nemění, že usnesením okresní správní komise ze dne 1. července 1926, čís. 3000/26 byla žalobkyně se svou stížností do zabrání pozemku odkázána s tím, že jde o věc soukromého práva, neboť usnesení ono není co se uvedené otázky týče závazným.